

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

זוהו ענין שהזמן גרמא - לערוך כבר את
ההכנות בפועל ל"לך לך מארצך גו' אל
הארץ אשר אראך", תיכף ומיד ממש

ראה עמוד 8

ערב שבת קודש פ' לך לך, י"ב מ"ח
ה' תהא שנת סגולות גדולות

תלוי

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לזכות

רחל תחיו

לרגל הגיעה לגיל המצוות לאויוש"ט,
ביום כ"ו תשרי, ה' תהא שנת סגולות גדולות

ולזכות אחי ואחיותי שיחיו

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' אמיתי וזוגתו מרת פייגא שרה שיחיו ימיני

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

כיצד ניתן "להכריח" את משיח לבוא בפועל ממש? ... / משיחת ש"פ לך ה'תשמ"ט

6 זמן הגאולה

מה עשיתי היום לקירוב הגאולה? / הזמן הנוכחי ופרשת השבוע באור הגאולה

9 ניצוצות של משיח

למרבה הפלא... / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

10 "בזכות נשים צדקניות"

"בת קמה באמה וכלה בחמותה" / תפקידן של הנשים בהבאת הגאולה

13 וילחום מלחמות ה' - וינצח

ליישב בפועל בלי דיבורים / משיחת ש"פ לך ה'תשל"ח - עם צילום מעלה ההגהה

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ
יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770
סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718)
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית-שמואל, מיקוד 26109 • טלפקס: 871-5770 (04)
דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

[ובפרט שבאים אנו כעת מחג הסוכות¹⁷, ששבעה ימים רצופים (שבעת ימי ההיקף, הכוללים כל משך הזמן¹⁸), וכן לאחר מכן בהמשך - בשמיני (שומר ההיקף) עצרת ושמחת-תורה, אמרו הלל גמור],

שגם ה"גוים" וה"אומים" יאמרו ויהללו בגילוי לעין-כל, ש"גבר עלינו חסדו" ושחסד ה' התחזק "עלינו" - על כל בני שבכל מרחבי תבל, וביחוד על בני ישראל הנמצאים בארץ אשר גו' עיני ה"א מרשית השנה ועד אחרית שנה¹⁹,

ועוד יסייעו לבני ישראל (לא רק במה שכבר הבטיחו, כי-אם) כל הסיוע שבני-ישראל עדיין זקוקים להם (בממון וכיוצא-בזה), בגלל שנמצאים בגלות.

(משיחת מוצ"ש פ' לך לך - בחדרו - ה'תשל"ח - מוגה)

17) וראה ד"ה בסוכות תשבו תשל"ו (סה"מ - מלוקט ח"א ע' קעה) סוס"ח (ובהנמנן שם), השייכות ד"הללו את ה' כל גוים" לחגה"ס.
18) ראה לעיל [לקו"ש ח"כ] ע' 2-281 ובהנמנן שם.
19) עקב יא, יב.

בקשר עם שיחה זו מובא בזה צילום מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על חלק מאותיות ג-ד שבע' הקודם (צילומים נוספים מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ לשיחה זו הובאו ב"יחי המלך" שלה ע' 11 ואילך, וראה כוכב שבתחלת השיחה)

כיצד ניתן "להכריח" את משיח לבוא בפועל ממש?...

רואים שלאחרי כל הפעולות שכבר עשו, וגם צחצחו את הכפתורים, משיח עדיין לא בא. הרי זו הראי' הכי מוכרחת, שצריך לעשות עוד יותר ועוד יותר • ולכן, יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', יכריזו ויצעקו שמוכנים כבר לגאולה, שאז, לא תהי' ברירה למשיח צדקנו, ויהי' מוכרח (כביכול) לבוא בפועל ממש תיכף ומיד • הלואי – שהיו מנצלים כדבעי ובפועל כל הכחות שנותנים בריבוי הכי גדול ("מ'גיסט")! • משיחת ש"פ לך לך, י"א מרחשון ה'תשמ"ט – מוגה*

לכאורה לגרוע בשלימות עבודתו לה', למה הוא צריך לירד – מוטב שיתיישב ללמוד יותר תורה לעצמו, ולקיים מצוות בהידור?!

אומר הקב"ה בתורתו – אדרבה: דוקא ע"י היציאה "מארץ גו'" לפעול בעולם, יהי' "ארץ" – שילגה מהותו ומציאותו האמיתית של יהודי, ומקבל ע"ז כחות יותר נעלים ממה שיש לו כשהוא בפני עצמו [למעלה עוד יותר מהדרגא דאברם, שכל הנעלם מכל רעיון]!

באם ציווי זה ישנו ליהודים בכל הדורות, על אחת כמה וכמה בדורנו זה – שיש לנו ההוראה מפורשת מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שלכל אחד ואחת מהדור ישנה השליחות דהפצת היהדות, "לך לך מארץ גו'" – לצאת לעולם, בכל קצוי תבל, עד לפינה

[. .] מזה ישנה הוראה לכאו"א:

הקב"ה מצוה לכל יהודי (ע"י אברהם אבינו): "לך לך מארץ וממולדתך מבית אביך אל הארץ אשר אראך", צא מעצמך ומד' אמות שלך, מארץ ומולדתך וביתך, וצא לפעול ולשנות את העולם שיתנהג כפי רצונו של הקב"ה, ע"י הפצת היהדות, תורה ומצוות לכל היהודים שאתה יכול להגיע אליהם, ובכלל – טוב ויושר לכל באי עולם!

טוען היהודי: ע"י הירידה בעולם – אפשר

(* הערת המו"ל: שיחה זו הוגהה ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א באידית ונדפסה בספר השיחות תשמ"ט ח"א ע' 38 ואילך.

לפנינו תרגום השיחה ללשון הקודש כפי שנדפס ב'התועדויות' תשמ"ט ח"א ע' 318 ואילך (התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו).

יודעים שזהו (כסיום הכתוב¹¹) "ריק", ומה ש"רגשו" ו"יהגו" הרי זה רק מה שהם רוצים לצאת ידי חובה כלפי מישור.

אך כדי שנראה בגילוי שגם אומות-העולם יודעים ש(ה"רגשו" ו"יהגו") זהו "ריק" – על בני-ישראל להראות¹² שכשהם אומרים שכל ארץ ישראל שייכת להם, הם מתכוונים לכך באמת,

ופשיטא שלא להזמין, חס-ושלום, לחץ מצד אומות-העולם, על-ידי הנהגה מוזרה של התיישבות רק בנקודות ספורות מסויימות,

על-ידי הנהגה כזו מראים שמתחשבים בהנהגתם בטענת המערערים!

ואין שום סברא בשכל ובמציאות לחלק בין נקודות ספורות אלו לכל השאר – שכן, אותו "רגשו" ו"יהגו" קיים בדיוק הן כשמיישבים נקודות ספורות והן כשמיישבים את כל אורך הגבול וכל השטחים.

וכאשר ילכו עם האמת – לא יהיו בזה קשיים כלל, מכיון ש"לזרעך נתתי את הארץ הזאת" – "כבר נתתי".

ד. רק שלא יכריזו כל זה בקול רם, שתהי' ההתיישבות בשטחים בלי רעש והמולה, מה שנוגע הוא – מעשה ההתיישבות בפועל. באשר ללמעלה – כשבני ישראל מחליטים כפי שצריך להיות – הרי "כלפי שמיא גליא", ובאשר ללמטה – המעשה הוא העיקר.

ומשום כך לא דרוש בזה רעש, ועל-אחת-כמה-וכמה לא להתפאר ש"כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה"¹³, אדרבה: ההתפארות ש"כחי ועוצם ידי גו'" עלולה חס-ושלום לקלקל, נוסף על כך שהיא אינה אמת. יש לדעת שעושים זאת בשליחותו ובכחו של הקב"ה – שעל-ידי-כך מתוסף יותר תוקף במעשה ההתיישבות. ולגבי כחו של הקב"ה אין שייכות למניעות כלל חס-ושלום.

ה. בשעה שילכו בדרך זו, הנה לא רק שסוף סוף הם לא יערערו [ועל-אחת-כמה-וכמה שזה לא יעלה חס-ושלום בקרבנות כלל, גם לא נפש אחת מישראל (שנפש אחת היא גם עולם מלא¹⁴), ואפילו לא בפצועים, חס-ושלום, באופן של "קטלא פלא"¹⁵],

אלא אדרבה: זה יביא את ה"הללו את ה' כל גוים שבחוהו כל האומים, כי גבר עלינו חסדו גו"¹⁶,

(12) ובפרט, שהקס"ד שלהם בזה "ד'רגשו" ו"יהגו" הוא (כהמשך הכתובים בתהלים שם) "יתייצבו גו' על ה' ועל משיחו" (לנתק את בני' מה' –) "ונתקה את מוסרותימו – אלו תפילין של יד ונשליכה ממנו עבותימו – אלו תפילין של יד ונשליכה ממנו עבותימו – אלו תפילין של ראש*", שמצות תפילין היא מצוה כללית (12) בקדושתו לה, א) – הרי בודאי שצריך להיות בתוקף, שלא להתפעל מזה. (13) עקב ח, יז. (14) סנהדרין לז, א במשנה. (15) לשון הגמרא ב"ק סה, א. (16) תהלים קיז.

(* מדרש תהלים עה"פ ב, ג). בירושלמי ג"ז פ"ב ה"א: "זו מצות תפילין זו מצות ציצית" – וגם מצות ציצית היא מצוה כללית (מנחות מג, ב) – אלא שבירושלמי שם הוא שבני ייחוד מהמצות (תפילין וציצית) שיקבלו עליהם.

ליושב בפועל בלי דיבורים

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

א. בפרשתנו מסופר ש(בתחילה) הקב"ה אמר לאברהם אבינו "לזרעך אתן את הארץ הזאת"¹, "אתן" לשון עתיד; אבל אח"כ - לאחר שאברהם אבינו התהלך בארץ לארכה לרחבה² - אמר לו הקב"ה "לזרעך נתתי את הארץ הזאת"³, "נתתי" לשון עבר, "כבר נתתי"⁴.

ומאז קיבלו בני ישראל את הארץ בפועל, שלכן בעת כיבוש יהושע נטלו הבכורים פי שנים - אע"פ ש"אין הבכור נוטל בראוי כבמוחזק" - משום ש"ארץ ישראל מוחזקת היא".

ב. מכך מובן בפשטות: למרות שנדמה שישנם אומות-העולם המערערים על חלקים מסוימים מארץ ישראל, עד שטוענים "לסטים אתם"⁵ - לא צריכים להתחשב בזה, שכן, מכיון שהקב"ה בעצמו אומר "לזרעך נתתי את הארץ הזאת", אזי "כהמס דונג מפני אש גו' מפני אלקים"⁶.

ויתירה מזו: עובדת מציאותם של המערערים כו' - היא רק זמנית ולמראית-עין, ואילו בפנימיות ובאמיתיות יודעים גם הם⁷ [כיון שרש"י כבר הודיע שבני ישראל "אומרים להם" (לכל אומות-העולם) שמה ש"ברצונו נתנה להם" (לפי שעה) הוא כדי שלאחר-מכן יהי "ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"⁸] - שכל ארץ ישראל לגבולותי שייכת לבני-ישראל.

ג. כדי להביא ולהוציא דבר זה בגילוי, נדרש רק שיהי "קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה" - ליישב את כל שטחי ארץ ישראל, וביחוד את אותם שטחים שישנם מערערים עליהם. והתיישבות זו צריכה להיות באותו אופן כמו שהי' אצל אברהם אבינו ("מעשה אבות סימן לבנים"⁸), שבבואו ובהתהלכו ("התהלך") בארץ ישראל הנה "ויבן שם מזבח לה' גו"⁹: להקים בכל אותם המקומות, מקום תורה ומקום תפלה¹⁰, וכן מקוה-טהרה.

ועל-ידי שיהי "התהלך בארץ לארכה ולרחבה" - יראו בגילוי בעיני-בשר ש"לזרעך נתתי את הארץ הזאת", ושגם אומות-העולם מכירים בכך,

וגם אם לשעה קלה יהי "דגשו גוים ולאומים יהגו"¹¹ - הנה האמת היא שהם עצמם

הכחות שנותנים בריבוי הכי גדול ("מ'גיסט")!

ויתרה מזה:

הי' אפשר לחשוב, שאמנם צ"ל הליכה מארצך גו' למלא השליחות בעולם - אבל זה צריך לבוא לאחר זמן והכנות רבות, עד שיגיע לדרגות נעלות בעבודה וכו'.

ישנה ההוראה ברורה מנשיא דורנו, שבדורנו אין זמן לחכות לכל ההכנות.

- בזמן דאדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע (ועאכו"כ לפנ"ז) הי' הסדר, שקודם למדו כו"כ שנים בתומכי תמימים, ואח"כ נעשה עובד ומשכיל כו', ואח"כ הי' אדמו"ר נ"ע קורא להכנס אליו ומצוה עליו לנסוע לשליחות להיות רב, מלמד, ראש ישיבה וכו"ב;

אבל בזמננו נותנים לכאו"א מיד השליחות ד"לך לך מארצך גו", אומרים ברור שאין מה לעשות הכנות, וללכת הליכה מדרגא לדרגות רבות, אלא צ"ל הליכה שלא בערך - מיד כששייך לזה צריך לצאת מארצך גו', ולהתמסר לעבודת השליחות דדורנו זה: להרעיש את העולם ביהדות!

ואדרבה: מכיון שזוהי הליכה שלא בערך - אזי ה"אראך" הוא יותר גדול, כנ"ל בארוכה.

ויש להוסיף, שאפילו אחרי שכבר יצאו לשליחות הנ"ל, ופעלו גדולות ונפלאות - צ"ל בזה גופא תמיד "לך לך", הליכה מחיל אל חיל,

הן בנוגע לאלו הפועלים אתם, שצריך לדאוג שתמיד יתעלו למעלה מעלה, והן בנוגע לעצמו (השליח) - שאינו צריך לעצור לאחר שיעשה ופעל, ועד שהמקבל שלו כבר התעלה ממנו וכיו"ב, אלא אפילו לאח"ז צריך לנצל

נדחת, להפיץ שם תורה ומצוות ויהדות, כולל ובמייוחד - הפצת המעיינות (דפנימיות התורה) חוצה.

שואל הוא: מוטב שישאר לשבת בארצך, מולדתך ובית אביך, שיש למד ולומד נגלה וחסידות, מתפלל בכוונה ומקיים מצוות בהידור - מלצאת בשליחות למקום חדש, שיש נסיונות חדשים, ועד למקום שאינו יודע כלל איזה מקום הוא זה - רק עתה צריך להראות לו ("הארץ אשר אראך")!?

למה צריך לצאת להתעסק עם אחרים - כשיכול להשאר סגור בד' אמות שלו ולהתעסק עם עצמו!?

הורה נשיא דורנו שלא זו הדרך כלל. ואמר בפירוש שלכל אחד ואחת יש החוב וזכות ואחריות לצאת לשליחות הנ"ל! ולא סתם לצאת י"ח ולעשות טובה ולעזור לשני כשבא אליו וכו' - אלא הוא צריך בעצמו לצאת ולחפש יהודים לעזור להם בגשמיות וברוחניות.

בנוסף לזה יש גם הסברה - שאדרבה: "לך לך מארצך גו" הוא "להנאתך ולטובתך", דוקא עי"ז שיוצא לשליחות זו - נעשה "אראך", מתגלה מציאותו האמיתית! וביחד עם זה - מקבל מהמשלח (ועל ידו - מהקב"ה) כחות וכלים נעלים וגדולים יותר (גדולים - ממה שהי' מקבל באם הי' נשאר במקומו) לקיים שליחותו בעולם, הן כחות שאפשר ליהנות מהם מיד (להנאתך), והן כחות שיתגלו אח"כ במשך הזמן (לטובתך).

הלואי - שהיו מנצלים כדבעי ובפועל כל

(1) ולא אמר לו איזה מקום לילך - שזה נסיון בתוך נסיון (תנחומא ישו. נעתק בתורה שלימה פרשתנו עה"פ). אבל ראה פרש"י (ריש פרשתנו).

(5) פרש"י ר"פ בראשית.
(6) תהלים סח, ג.
(7) להעיר ממרז"ל (מגילה ג, א. וש"נ) דאע"ג דאינהו לא חזו כיון דמזליהו חזו - נופלת עליהם חרדה גדולה כו'.
(8) תנחומא לך לך ט. ב"ר פ"מ, ו.
(9) יב, ז-ח.
(10) ראה מגילה כז, א.
(11) תהלים ג, א.

(* סדר הדברים בשיחה זו נערך ע"פ צילום מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על שיחה זו שישנו תח"י ונדפס בגליון שלה ע' 11 ואילך (וראה בסוף השיחה קטע ממנו). מלבד המראי-מקומות שנוספו כאן ע"פ לקו"ש ח"כ ע' 308 ואילך (שם נדפסה השיחה לאחר הגהה נוספת).
(1) יב, ז.
(2) יג, יז. וראה ב"ב ק, א.
(3) טו, יח.
(4) ירושלמי חלה פ"ב ה"א. ובב"ר (והובא ברש"י) עה"פ: מאמרו של הקב"ה מעשה.

חז"ל עה"פ "תען לשוני אמרתך"²² שהלימוד צריך להיות "כעונה אחר הקורא"²³, ובפרט עוד שהוא מסופק האם שיחת טלפון זו חשובה ונחוצה כעת, ולמרות זאת מפסיק מיד מלימודו – הרי זה היפך הכלל²⁴ דספיקא דאורייתא לחומרא.

ה. בלקוטי תורה פ' בחוקות²⁵ מובא שכל הענינים הכתובים בפרשת בחוקותי הם באמת ברכות. ועד"ז יש לומר בנוגע לדברי הגמ' בסוף מס' סוטה "בעקבות משיחא גו' נערים פני זקנים ילבינו גו' בת קמה באמה כלה בחמותה", שגם ענינים אלו הינם ברכות²⁶:

הנשים צדקניות יגדלו ויחנכו דור שלא ילמד מהאבא והסבא, שאמנם צריך לנהוג כבוד באביו וכו', ומכל-שכן ברבו שמביאו לחיי העולם-הבא²⁷ – אבל בנוגע לזה שאצל אביו ורבו העיקר הוא עניני העולם וכו', באותו פרט הילדים אינם צריכים ללמוד מהם, ואדרבה, על-ידי הנהגתם הם יזכירו גם לאביו ולרבו את הזמן שבו הם למדו בחדר, בישיבה קטנה או בישיבה גדולה, וזכרון זה יפעל בהם את הגישה הנכונה שעניני תורה ומצוות הם העיקר, ואת כל שאר עניני העולם יש לעשות "בלא לב ולב"²⁸.

ובאמת מלבד התועלת הרוחנית הרי זה נוגע גם בגשמיות, וכפי שאדמו"ר הצ"צ מבאר בספר המצוות שלי²⁹ במשל מלבוש, שכאשר הלבוש ארוך יותר מדאי, היינו שעוסק בעניני הפרנסה יותר מכפי שנצרך, לא רק שאין זה מועיל אלא אדרבה – עוד מקלקל ח"ו.

וכל זה תלוי בנשים הצדקניות שבדורנו זה, שהן צריכות לחנך את הילדים שידעו כי העיקר הוא התורה והמצוות וכו', וזה יביא את ה"והשיב לב אבות על בנים"³⁰, שהאבות ישו בו ע"י הבנים³¹, בביאת אלי' הנביא זכור לטוב, אשר יבוא "לפני בוא יום ה' הגדול והנורא"³² – הגאולה השלימה ע"י משיח צדקנו, בקרוב ממש.

(תרגום חפשי משיחת אחרון-של-ספס ה'תשכ"ג – בלתי מוגה)

הכשרונות שה' נתן לו בנוגע ליהודים אחרים (וגם בנוגע ליהודי זה – עי"ז שמפתח יותר כשרונותיו, במילא יהי' לו עוד מה לתת לשני, או לעזור לשני שיוכל להשפיע עליו)².

[ומזה גם הוראה בנוגע לכינוס השלוחים שיתקיים בעוד כמה שבועות – שנוסף לעצם המעלה דההתאספות יחד ואיש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק³ ומקבלים החלטות טובות וכו', צריכה להיות עיקר ההדגשה – בנוגע לה"שטורעם" בקיום השליחות בפועל

(2) ויש לומר שזהו הלימוד מהסיפור בזהר פרשתנו (פז, ב). נתבאר בהתוועדות בארוכה.
(3) הפטרת שבת זו (ישעי' מא, ו).

בעולם ובפועל ממש].

ובכל זה ניתוסף יותר – כשרואים שלאחרי כל הפעולות שכבר עשו, וגם צחצחו את הכפתורים⁴, משיח עדיין לא בא. הרי זו הראי' הכי מוכרחת, שצריך לעשות עוד יותר ועוד יותר*.

וככל שפועלים יותר בשליחות, ועם "שטורעם" יותר גדול – מקבלים יותר כחות (כנ"ל), הן בנוגע לקיום השליחות והן בנוגע לענינים הפרטיים לגמרי, ברכות בבני חיי ומזוני רויח.

(4) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(* קטע מההשלמות לשיחה זו (מהנחה בלתי מוגה):

ולכן, יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', יכריזו ויצעקו שמוכנים כבר לגאולה, שאז, לא תהי' ברירה למשיח צדקנו, ויהי' מוכרח (כביכול) לבוא בפועל ממש תיכף ומיד.

(22) תהלים קיט, קעב.
(23) ע"פ סוכה לח, ב. וראה תו"א יתרו סז, ב. סה"מ תש"ד ע' 139.
(24) ביצה ג, ב. וש"נ. רמב"ם הל' ממרים ספ"א.
(25) מח, א ואילך, וראה גם מו"ק ט, ב (הובא בלקו"ת): הנך כולו ברכתא נינהו. וראה לקו"ש ח"ט ע' 137 ובהנסמן שם.
(26) ראה גם שיחות קודש תשי"ד (הוצאת תש"ס) ע' 216 (ובהערה 100 שם, צ"ל מח, א (במקום מא, א)).
(27) כריתות כח, סע"א (במשנה).
(28) דה"א יב, לג. וראה ויק"ר פכ"ה ב (הובא בפרש"י עה"פ). ועוד.
(29) במצות תגלחת מצורע – קז, ב ואילך. וראה גם לקו"ת תצא לז, סע"ב ואילך (נסמן בהערות וציננים לכ"ק אדמו"ר שליט"א לדרמ"צ שם).
(30) מלאכי ג, כד.
(31) כפרש"י עה"פ.
(32) שם, כג.

מדור זה מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לב בן משה באר ע"ה ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא בת נטע אורי ע"ה זיסק יה"ד שתכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחת זיסק שיחיו – לברכות עד בלי די

המדור מוקדש לעיני האשה מרת רבקה בת הרה"ח ר' צבי ע"ה – נלב"ע ביום כ"ט תמוז ה'תשס"ב יה"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש נדבת בני: הרה"ח ר' שמואל ש"י הרה"ח ר' יעקב ש"י שפריצער

מה עשיתי היום לקירוב הגאולה?

פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בזמננו זה ישנה הדגשה מיוחדת בחשיבות העניין ד"עבדו את ה' בשמחה"¹, כש"החושך יכסה ארץ וערפל לאומים", אבל זה לא נוגע בבני ישראל – ויתרה מזה "ועלך יזרח ה'"², "ה' שומרך ה' צלך על יד ימינך יומם השמש לא יככה וירח בלילה"³

ואדרבה: מכיון ש"מלכויות מתגרות אלו באלו" באופן כה פראי שלא ה' לעולמים, לכן "צפה לרגלו של משיח"⁴ –

הרי ע"י שמחה מחזקים ביותר את הבטחון בהקב"ה, ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל"⁵, ובענין ד"צפה לרגלו של משיח", וב"אחכה לו בכל יום שיבוא".

וזה גופא, ה"אחכה לו בכל יום שיבוא" – הבטחון בהקב"ה, שיביא את משיח בקרוב ממש – מגדיל עוד יותר את השמחה, ביתר שאת וביתר עוז.

ב. וענין נוסף בזה:

מספרים על אחד מצדיקי פולין כאשר עוד ה' בקטנותו ממש – ד"בוצין בוצין מקטפי' ידעי"⁶ – שבזמן שמנעו מאיתו תפוח, אמר ברכת "בורא פרי העץ" ועי"ז הכריח לתת לו את התפוח.

ובנוגע לענייננו: על ידי זה גופא שיהודים ישמחו בשמחת הגאולה, מצד הבטחון שהקב"ה יביא את המשיח בקרוב ממש – הרי זה גופא, כביכול, יביא את הקב"ה, אבינו שבשמים, למלאות מהר יותר (אחישנה) את משאלות לבם של ילדיו.

ג. פשוט שכל זה אינו כלל וכלל הענין **דדוחק** את הקץ – כיון שלא מדובר כאן אודות קבלה מעשית, השבעת מלאכים וכיו"ב,

אלא – אודות לימוד תורה וקיום מצוות בשמחה ובהוספה, כולל גם ופשיטא –

לחשוב על פירוש המילות כפשוטו, כשעומד לפני הקב"ה ומבקש מאיתו: ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים, וכן – את צמח דוד עבדך **מהרה** תצמיח – ולכוון לכך באמת.

ואזי – ישאל את עצמו ("א פרעג טאָן בא זיך אליין"): מה עשיתי היום בנוגע לזה?

(משיחת ש"פ לך, ח' מ"ח ה'תשמ"א – מוגה (לקו"ש ח"כ ע' 384))

רודף יום וחודש רודף חודש ללא תורה כו'.
אמת אמנם שאפילו "בשעת החטא (הנשמה) היתה באמנה אתו ית"¹⁴, אך זה בנוגע לנשמה, אבל הנפש הבהמית והגוף – הרי "בגופם היו מושלים"²: אין לו זמן ללמוד נגלה, אין לו זמן ללמוד חסידות, וגם לא לפירוש המלות ולא לתפלה בציבור.

עד כדי כך שזה לא רק אצל בעלי עסק, אלא אפילו יושבי אהל מסתכלים על השעון (מתי להפסיק לימודם), כמו בהדלקת נרות וכו', לא יקדים ולא יאחר¹⁵ – שלא יקדים בדקה קודם הזמן ולא יאחר בדקה אחר הזמן...

כאשר מתנהגים באופן כזה ד"עשה תורתך קבע"¹⁶ – שיש לו זמן "קבוע" ללימוד ובאמת אינו אווז מהענין¹⁷, רק היות שהוא משפיע או ראש ישיבה עליו ללמוד עם התלמידים, אך הלימוד שלו באופן דלא יקדים ולא יאחר – הרי מובן איזה פנים יש גם לזמן שבינתיים.

ומכך מגיעים הדברים גם לתלמידי הישיבות, שבאמצע הלימוד התלמיד כבר אינו יכול להמתין יותר לרגע שבו הראש ישיבה או המשפיע יסגור את הספר והוא יצא לחרות – לא חרות **מהיצר-הרע**, אלא – מהתורה.

[. . .] וזוהי הקליפה דמדינה זו, שיש פיזור הנפש אפילו אצל תלמידים ויושבי אהל, ובפרט בבעלי עסק, שאפילו באמצע הלימוד או התפלה אינו מפסיק לחשוב כיצד ישקע מיד לאחריו זה שוב בטיט הין דגלות מצרים.

ד. ועל כך אומרים, שלכאורה ה' אפשר לחשוב: "אם בגופם היו מושלים (המצרים) קל וחומר בנשותיהם", כלומר, אם אנשים שהם מחויבים בלימוד נגלה דתורה ובלמוד פנימיות התורה, ומחוייבים בתפלה [ואפ' להדעות שתפלה היא מדרבנן¹⁸, הרי כאשר כבר עומד ומתפלל¹⁹ בודאי שמקיים בזה את מצות "ועבדתם גו' בכל לבבכם"²⁰, שהיא מצות עשה מדאורייתא] – קל-וחומר שנשים, אשר אצלם כל זה הוא ענין של סמכות ורשות, הרי בודאי ש"היו מושלים" . . . בנשותיהם"

– אבל הקב"ה נתן בהם את הברכה ד"בינה יתירה נתנה באשה"²¹, והנשים הצדקניות צריכות לגדל ולחנך דור **שלא** ילמד מהאבא ומהסבא אשר אצלם (כנ"ל) – גם בשעת הלימוד ניכר כי הם עושים זאת כדי לצאת ידי חובה, ללא חיות וללא ניגון [פעם נהגו יהודים ללמוד בניגון ולא ידעו כלל על צורת לימוד אחרת], וכשרק מצלצל הטלפון סוגרים מיד את הגמרא או המאמר ורצים לטלפון, אף שאינם יודעים האם זו שיחה חשובה...

– מה כל כך חשוב לך כעת שיחת הטלפון? הרי יש לך עכשיו טלפון עם הקב"ה, וכמאמר

(1) תהלים ק, ב. וראה רמב"ם סוף הל' לולב.
(2) ישעי' ס, ב.
(3) תהלים קכא, ה-ו.
(4) ב"ד פמ"ב, ד.
(5) תהלים שם, ד.
(6) ברכות מח, א.

(14) תניא ספכ"ד.
(15) שבת כג, ב. וראה גם ברכות ה, ב.
(16) לשון המשנה אבות פ"א מט"ו, אבל כאן הכוונה כפרש"י (ועוד) לאבות פ"ב מ"ג: דבר קבוע ומוטל עליו חובה . . . מתי אפרוק מעלי חוב זה.
(17) ראה הערה הקודמת.
(18) רמב"ם הל' תפלה פ"א ה"ח.
(19) ראה גם לקו"ש ח"ד ריש ע' 223.
(20) עקב יא, יג.
(21) נדה מה, ב.

"בת קמה באמה וכלה בחמותה"

פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בנוגע ליציאת מצרים מספרים חז"ל¹ ש"בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים".

ללא הבט על טענת אומות העולם "אם בגופם היו מושלים (המצרים) קל וחומר בנשותיהם"², בפועל לא הי' כך, אלא אדרבה, הנשים הצדקניות גידלו דור שהתורה מעידה עליו כי "הם (הילדים) הכירוהו תחלה"³, עוד לפני הזקנים, ובזכות הנשים הצדקניות שלא התחשבו בשעבוד מצרים והעמידו דור ש"הכירוהו תחלה" - היתה גאולת מצרים.

ב. הרי אמרו חז"ל⁴ "בכל דור ודור (וכל יום ויום)⁵ חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא (היום)⁴ ממצרים", ואם-כן כל הענינים שאירעו ביציאת מצרים הם הוראה לכל יום ויום, ובפרט כשמתקרבים יותר לגאולה העתידה שתהי' בדומה לגאולת מצרים⁶, כמ"ש⁷ "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" [.] - הרי בודאי שיש ללמוד מאופן הגאולה יציאת מצרים⁸.

ובהקדים, בכל מדינה ישנה קליפה השייכת לאותו מקום, ובנוגע למדינה זו במיוחד - מה שטרודים כל היום בעניני הפרנסה, עד שאין יום ואין לילה כי עסוקים בזה מאוד.

הרי "ברשיעי לא עסקינן"⁹ ו"אטו בשופטני עסקינן"¹⁰, מדברים אודות יהודים שומרי תורה ומצוות, וגם הם תמיד טרודים, יומם ולילה לא ינוח ולא ישקוט, וחושבים כל הזמן על העסק או על העבודה.

ג. ועוד ענין בזה: כשם שבמצרים היתה עבודת פרך בזה שנתנו מלאכת נשים לאנשים¹¹ כו', דכיון שלא הורגלו בזה הרי זה מייגע יותר, כך גם בעניננו: יהודי בן אברהם יצחק ויעקב מורגל מגזע מחצבתו לעניני תורה ומצוות, ורק מכיון שהנשמה ירדה למטה בגוף וזקוקה לפרנסה - לכן צריך להיות "יגיע כפיך"¹² (ולא המוח והלב) בעניני הפרנסה¹³; אך כאשר הוא משקיע בזה גם את השכל שבמוח עם הרגש שבלב, אזי מכיון שאינו מורגל בזה - הרי זה מייגע אותו ביותר, מונע בעדו ללמוד שיעורים בתורה, הוא דוחה זאת למחר, וכך יום

להכריח כביכול את הקב"ה להביא את ה"תפוח"...

תרגום הפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

ידוע הסיפור על אחד מצדיקי פולין כאשר הוא הי' ילד, שפעם הוא רצה תפוח ולא רצו לתת לו - אזי הוא עשה ברכה על התפוח והיו מוכרחים לתת לו אותו בכדי שיאכל.

וכיון שמספרים לנו סיפור שאירע עם צדיק כאשר הוא הי' עדיין "בוצין בוצין"¹ - מובן, שיש לזה שייכות לכאו"א.

ולכן כיום, כאשר ילד מברך את ברכת הנסים בהגדה, שברכה זו היא בלשון חיוב - שלא זו בלבד ש"גאלנו וגאל את אבותינו ממצרים" בעבר, אלא מוסיפים "כן ה' אלקינו ואלקי אבותינו יגיענו למועדים ולרגלים אחרים הבאים לקראתנו לשלום"², ואח"כ מסיימים בברכה - הרי זה מכריח, כביכול, את הקב"ה שיביא את ה"תפוח" לילד, ש"תפוח" קשור עם משיח צדקנו, כמ"ש³ "זריח אפך כתפוחים", שפסוק זה מובא⁴ יחד עם הפסוק⁵ "זהריחו ביראת ה'" בנוגע למשיח שיהי' "מורח ודאין"⁶.

ואם-כן יוצא מכך, שעיי"ז שילד מבקש מהקב"ה שיביא את משיח צדקנו והגאולה העתידה, ומבקש זאת בשמחה גדולה, שהרי מקשרים זאת עם סעודתו של משיח - עיי"ז הוא פועל שמשיח יבוא בפועל ממש, בפשטות ממש.

והרי ילד אינו יודע משום "קונצים", וכאשר אומרים לו שנדפס הלקו"ת (כמענה הידוע דהצ"צ לבנו אדמו"ר המהר"ש⁷) - הוא אינו יודע איזה ספר זה בכלל, כיון שהוא "תינוק בן יומו", ובמילא איננו מבין את כל הענינים הכי נעלים; הדבר היחידי שהוא כן מבין זה - שצריכים גאולה כפשוטה, בפשטות ממש, למטה מעשרה טפחים!

(תרגום חפשי משיחת אחרון של פסח ה'תש"מ - בלתי מוגה)

1) ראה ברכות מח, רע"א.	5) ישעי' יא, ג.
2) ברכת "אשר גאלנו" בהגש"פ. מפסחים קטז, ב.	6) סנהדרין צג, ב.
3) שה"ש ז, ט.	7) ראה לקו"ש ח"ו ע' 80 הע' 70. וראה ב"יחי המלך" קלז ע' 8, ו-קעו ע' 7. ועוד.
4) ראה לקו"ת מסעי פט, ב. אוה"ת שלח ע' תמב.	

בנוגע למעשה בפועל

המורם מכל האמור לעיל בנוגע למעשה בפועל - "המעשה הוא העיקר":

[. .] לפרסם ולהכריז אודות השמחה - המשכת השמחה ד"זמן שמחתנו" על ובכל השנה כולה, שמחה גלויה, באופן הנראה ונגלה לעיני בשר, ובתור התחלה - בהתוועדות זו ביום הש"ק ("ביום שמחתכם אלו השבתות"), במקום קדוש, מקדש מעט: בית-כנסת ובית-מדרש, ובמעמד הציבור, "ברוב עם הדרת מלך", ובפשטות - לא רק הדיבור בענין השמחה,

1) סוטה יא, ב. וראה שמו"ד פ"א, יב.	7) מיכה ז, טו.
2) פרש"י פנחס כו, ה.	8) ראה יל"ש רמז תרו בסופו (ממדרש זוטא רות): אין הדורות נגאלין אלא בשכר נשים צדקניות שיש בדור.
3) סוטה שם.	9) ראה יומא ו, א. וש"נ.
4) הגש"פ - מפסחים קטז, א במשנה.	10) ב"ב קכב, א. שבועות מח, ב.
5) הוספת כ"ק אדה"ז בתניא רפמ"ז.	11) סוטה יא, ריש ע"ב.
6) ובפרט שדורנו הוא גלגול של דור יוצאי מצרים (שער הגלגולים הקדמה כ. ל"ת וספר הליקוטנים (להאריז"ל) עה"פ שמת ג, ד).	12) תהלים קכה, ב.
	13) ראה בהנשמן בהערה 29. לקו"ש ח"א ע' 62. ועוד.

למרבה הפלא...

בין כל העצות לתקן את הענין של "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים" בעולם, למרבית הפלא, ניסו כל מיני דרכים, ורק את דרך השמחה לפרוץ על-ידה את גדר הגלות – עשו יחידים בלבד, או שעשו בחשאי, או מזמן לזמן וכו'.

אבל צריך הרי להרעיש את העולם ("אויפטטורעמען די וועלט") ולהוציאו מגלותו, שזה קשור בכך שיהודי מוציא את עצמו מגלותו הפנימית, אשר העצה לזה היא – ע"י שיהי' בשמחה, ששמחה פורצת את כל הגדרים גם גדי הגלות.

(תרגום פשטי משיחת כ"ח מרחשון ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

יצטרכו לדון עם הגבאי איזה עלי' יתנו למשיח...

והעיקר – שיהי' כן בפועל עוד לפני הקריאה בתורה בפרשת וירא, ועד שהקריאה בתורה בפ' וירא תהי' במעמד משיח צדקנו, ובודאי שיכבדוהו בעלי' לתורה.

ואז יצטרכו להתיישב עם הגבאי איזה עלי' ליתן למשיח – כי יש סברא ליתן למשיח העלי' הראשונה החשובה יותר, שכן, הטעם ש"כהן קורא ראשון ואחריו לוי ואחריו ישראל" הוא "מפני דרכי שלום", "דאל"כ אתו לאנצויי שכל א' יאמר אני ת"ח גדול ממך", וכיון שהכל יסכימו שמשיח הוא הגדול והחשוב מכולם, יש ליתן לו העלי' הראשונה, ולאידך, יש סברא לומר שלאחרי שנהגו להקדים כהן לוי לישראל, יהי' סדר זה גם לאחרי ביאת משיח צדקנו.

(משיחת ש"ח פ' לך לך ח' מרחשון ה'תנש"א - בלתי מוגה)

בפ' לך לך – מודגש כללות ענין הגאולה

ומפ' נח באים מיד לפ' לך לך – שבה מודגש כללות ענין הגאולה, כפי שמבאר אדמו"ר מהר"ש [שהשנה היא שנת המאה להסתלקות-הילולא שלו] בא' ממאמריו, שבאותיות הכפולות (ובענינו – כ"ף סופית, "לך") מרומז ענין הגאולה, וגם כללות ענין הכפל – "לך לך" (ב"פ) – מרמז על ענין הגאולה (ומכיון שמאמר זה נדפס כבר – יכולים לראות את ביאור הענינים בזה).

זאת אומרת, שנוסף לזה שכללות השנה כולה היא שנה מבוכרת בכל הענינים, יהי' בשנה זו גם ענין הגאולה [. . .] במהרה בימינו ממש.

(משיחת א' דר"ח חשוון ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת ינון ע"ה בן – יבלחט"א – אברהם אלעל – נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"א יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

גם לא רק שירה, ומחייאת כפיים כו', אלא (גם) ריקוד ברגלים, ובאופן שהרגלים מנשאים את כל הגוף, עד ל"נשא את ראש"*.
 (משיחת ש"ח פ' לך לך ח' מר-חשוון ה'תשמ"ח - מוגה)

נעשה הריקוד), מגביהים גם את החלקים העליונים, עד להראש.
 [. . .] וכאמור, ריקוד זה הוא בתור התחלה, והעיקר

השמחה והריקוד נמשכים על ובכל השנה כולה, שמחה אמיתית. ע"פ תורת-אמת (ופשיטא – לא באופן ד"מצות אנשים מלומדה", ח"ו), היינו, לא רק ברגעים אלו, אלא גם במשך כל השנה, "ברית עולם". ועוד והוא העיקר – שמריקוד זה נרקוד לקבלת פני משיח צדקנו, בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, בבית המקדש, עד לקדש הקדשים.

(* בסיום חלק זה דהשיחה – עמד כ"ק אדמו"ר שליט"א מלוא קומתו, ורקד על מקומו משך זמן רב, בשמחה גדולה ועצומה. המו"ל.

[מהשלמות השיחה זו (הנחה בלתי מוגה):] כלומר, לא מספיק להשאיר לישיב במקום, ולרקוע ברגלים (אף שגם אז חודרת השמחה בכל הגוף, עד לרגלים), אלא יש צורך בריקוד בעמידה זקא, שאז, פועל הריקוד הגבהת כל הגוף, עד להגבהת הראש.

וע"ד האמור לעיל אודות מעלת הגשמיות זקא, תחתון שאין תחתון למטה ממנו – שע"י הגבהת החלק התחתון, ובנדו"ד, העקב שברגל (שעל ידו

כעת יקבלו את ג' הארצות בדרכי נועם ושלו

[. . .] מכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא" (אחכה שיבוא בכל יום) – לפיכך השתוקקו בנ" בכל הדורות שיקויים כבר "לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", ולקנינו של כל עשר הארצות.

ולחוספי, שענין זה נוגע באופן מיוחד בדורנו זה ובזמננו זה – כמדובר כמה פעמים שכבר "כלו כל הקיצין", וכ"ק מו"ח אדמו"ר הודיע שכבר שבו בתשובה וגם את הכפתורים כבר ציחצחו. לפי כל הסימנים הרי שדורנו הוא הדור האחרון לגלות ובמילא הדור הראשון לגאולה. עפ"ז מובן שזהו ענין שהזמן גרמא – לערוך כבר את ההכנות בפועל ל"לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", תיכף ומיד ממש, ויקנו את ארץ ישראל בשלמותה – כל עשר הארצות – שהן נחלת עולם של בנ"י, ירושה לנו מאבותינו מאז ברית בין הבתרים; החידוש כעת יהי' שיקבלו את ג' הארצות בדרכי נועם ובדרכי שלום, כיון שבאותו הזמן (בימות המשיח) לא יהי' שם כו' מלחמה כו'. אומות העולם ימסרו אותן לבנ"י ברצונם הטוב. (משיחת ש"ח פ' לך לך, י"א מרחשון ה'תשנ"ב - מוגה)

מדור "זמן הגאולה" מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידיציץ נלב"ב ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש – אחר תצות היום – ה'תשס"ב יה"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש